2. GLOBALNI KONGRES EKONOMSKIH GEOGRAFOV – SECOND GLOBAL CONGRESS ON ECONOMIC GEOGRAPHY

Po končanem 1. globalnem kongresu ekonomskih geografov, ki je bil med 5. in 9. decembrom leta 2001 v Singapurju, je bilo sklenjeno, da naj bi takšen dogodek svetovnega formata postal tradicionalen, saj so potrebe po izmenjavi znanstvenih raziskav zaradi globalizacijskih procesov čedalje večje. Kljub tem želim, da je bilo novo globalno srečanje ekonomskih geografov organizirano šele letos na začetku poletja.

2. globalno srečanje ekonomskih geografov (2nd Global Conference on Economic Geography) je potekalo v Pekingu na Kitajskem med 25. in 28. junijem 2007. Kongres sta organizirala Inštitut za geografske znanosti in raziskovanje naravnih virov Kitajske akademije znanosti ter Oddelek za geografijo Nacionalne univerze v Singapurju. Kraj kongresa ni bil izbran naključno, saj je Kitajska kot ena izmed nastajajočih svetovnih gospodarskih velesil z izjemno dinamičnim gospodarstvom, ki že nekaj let dosega več kot 10% letno rast, in v katero se stekajo številne tuje investicije, posebno zanimiva za ekonomskogeografsko preučevanje. Udeležba na kongresu je bila zaradi izmenjave najnovejših znanstvenih dognanj s področja ekonomske geografije ter ogleda nekaterih najbolj razvitih delov Kitajske in to v času pred olimpijskimi igrami, ki bodo leta 2008, še posebno mikavna. Na povabilo organizatorjev je zato odgovorilo veliko število udeležencev. Na predavanjih je sodelovalo preko 400 oseb. Na kongresu so bili prisotni geografi iz 39 držav, največ iz Združenih držav Amerike (81), Kitajske (56), Velike Britanije (43) in Kanade (24). Na kongresu je bilo mogoče opaziti tudi geografe iz Irana in nekaterih afriških držav. Slovenijo je zastopal avtor tega poročila.

Zaradi časovne stiske je bilo delo na kongresu zelo aktivno. Poleg štirih plenarnih predavanj (Susan Hanson, Dadao Lu, Gordon Clark, Gernot Grabher) se je v treh dneh po vzporedno potekajočih sekcijah razvrstilo 380 predavanj, s katerimi so udeleženci prikazali rezultate svojih najnovejših raziskav. Na podlagi njihove analize je mogoče ugotoviti, da v ekonomski geografiji na začetku 21. stoletja ni prevladujočega teoretičnega pristopa. Ohranja se pluralnost različnih pristopov, ki segajo od neoklasičnih do behaviorističnih pristopov, od marksističnih, ki poudarjajo preučevanje neenakosti v svetu, do institucionalnih pristopov, ki poudarjajo pomen institucij in organizacij v gospodarskem razvoju. Predstavljeni so bili tudi evolucionarni in feministični pristopi. Kljub temu je bilo mogoče zaslediti nekaj zanimivih modelov in aplikacij teoretičnih dognanj. Večina prispevkov je temeljila na raziskovanju globalnih mrež, finančnih tokov in oblikovanju perifernih območij. Le v manjši meri so bile predstavljene raziskave, ki so bile usmerjene na preučevanje posledic globalizacije na mikro ravni ali izven (globalnih) mest. Na potrebo po raziskavah na mikro ravni so še posebej opozorili nekateri vplivni ekonomski geografi. Na kongresu sta s svojimi sekcijami sodelovali tudi komisiji Mednarodne geografske unije za dinamiko ekonomskih prostorov in lokalni razvoj.

V sredo 27. junija sta bili po dveh dnevih intenzivnega dela organizirani celodnevni strokovni ekskurziji v Pekinško območje za ekonomski in tehnološki razvoj ter v Zhongguancun visokotehnološko območje. V okviru obeh ekskurzij so udeleženci spoznavali

trud države in univerz za spodbujanje visokotehnološkega razvoja. V inkubatorjih nastajajo nova visokotehnološka podjetja, poleg tega pa se v znanstvene parke usmerjajo tudi tuje investicije (Microsoft, Google).

S četrtkovimi predavanji v okviru sekcij in plenarnega predavanja je bil 2. globalni kongres ekonomskih geografov sklenjen z zagotovilom, da bo zaradi velikega zanimanja zagotovo v naslednjih nekaj letih organiziran nov kongres. Po uradnem sklepu kongresa so organizatorji pripravili še tri strokovne ekskurzije v različne dele Kitajske (Tibet, delta reke Pearl, oklica Šanghaja), na katerih je bilo mogoče spoznati nekatere najnovejše razvojne procese.

Program konference, povzetke predavanj, poročila in slike s kongresa si je mogoče ogledati na <http://courses.nus.edu.sg/course/geoywc/conference/econgeog.html>.

Del Kitajske se res razvija z neverjetno hitrostjo. Peking je pravzaprav gradbišče, saj se gradijo še zadnji športni objekti, zaradi velikega pritiska delovne sile iz nerazvitega srednjega in zahodnega dela Kitajske pa se povečujejo tudi potrebe po stanovanjski gradnji. Mesto obkrožajo in prečijo sodobne ceste, žal pa pogled v struge rek in kanalov ni preveč prijeten, prav tako pa je ozračje resnično močno onesnaženo. Smog je v kombinaciji s soparnim in vročim poletnim vremenom resnično neprijeten. Nič bolje ni v Šanghaju, največjem mestu na Kitajskem s približno 18 milijoni prebivalci, kjer je vidljivost v mestu zaradi smoga zelo skromna. V nasprotju s sodobnimi prometnicami in steklenimi stolpniciami je na podeželju, ki se razprostira med večmilijonskimi mesti, velika revščina. Velike socialne razlike je mogoče opaziti na vsakem koraku, tudi znotraj mest. Kitajska je zato presenetila v pozitivnem in negativnem smislu.

Simon Kušar